

**ДОРОТИ СЕЙЪРС
ПРИНЦИПНАТА
САМОРАЗПРАВА ЗАРАДИ
ЕДНА КАРТА**

Превод от английски: Виолина Хаджидемирева, 1984

chitanka.info

Съобщиха, че „Замбези“ се очаква да пристигне в шест часа сутринта. Мисис Райслендър с натежало сърце нае стая в хотел „Магнификал“. Само девет часа и тя щеше да приветствува съпруга си с „добре дошъл“. А после щеше да започне болезненият период на очакване — с дни, със седмици, може би дори с месеци — и накрая неизбежното разкритие.

Администраторът извъртя регистъра към нея. Докато слагаше подписа си, тя механично хвърли поглед на името, вписано преди нейното:

„Лорд Питър Уимзи и камердинерът му — Лондон — апартамент 24.“

Сърцето на мисис Райслендър за миг сякаш замря. Възможно ли беше в този момент providението да и е оставило вратичка за измъкване. Много малко очакваше тя от съдбата — през целия си живот не беше получила никаква отстъпка от този строг кредитор. Беше направо безумство да свързва крехката си надежда с подписа на човек, когото никога дори не беше и виждала.

И все пак името още веднъж изплува в паметта ѝ, докато вечеряше в стаята си. Малко след това освободи камериерката си и дълго се заседя пред огледалото, изучавайки изнуреното си лице. На два пъти ставаше, отиваше до вратата, но си казваше, че е глупачка и се връщаше. На третия път припряно натисна дръжката на вратата и без да си дава време да размисли, забърза надолу по коридора.

Голяма позлатена стрелка на ъгъла я упъти към апартамент 24. Часът беше единадесет и никой не се виждаше. Мисис Райслендър рязко почука на вратата на лорд Питър, отдръпна се и зачака с отчаянието и облекчението на човек, дочул как съдбовното писмо тупва на дъното на пощенската кутия. Какъвто и да беше рискът, тя вече го беше поела.

Камердинерът беше невъзмутим на вид. Изправил се почтително на прага, той нито приканваше, нито отпращаше.

— Лорд Питър Уимзи? — промълви мисис Райслендър.

— Моля, госпожо.

— Бих ли могла да поговоря с него за малко?

— Негова светлост току-що се оттегли, госпожо. Заповядайте, влезте. Аз ще го известя.

Мисис Райслендър го последва в една от онези царствени всекидневни, които хотел „Магнификал“ предоставяше на богатите пътешественици.

— Заповядайте, госпожо, седнете.

Камердинерът пристъпи безшумно към спалнята, влезе и затвори вратата след себе си. Бравата обаче заяде и тя остана открената, така че мисис Райслендър долови разговора.

— Моля за извинение, ваша светлост, но една дама чака отвън. Тя не спомена нищо за предварително уговорена среща и аз реших, че е по-добре да ви предизвестя.

— Похвално благоразумие — обади се нечий глас. Беше казано със забавена, саркастична интонация, от която по страните на мисис Райслендър изби болезнена червенина. — Никому и никога не определям срещи. Познавам ли дамата?

— Не, ваша светлост. Но, хм — аз я знам по физиономия. Мисис Райслендър.

— О-хо, съпругата на търговеца на диаманти. Е, добре, тактично се опитайте да разберете за какво става дума и ако не е нещо спешно, поканете я за утре.

Следващата реплика на камердинера не се чу, но отговорът беше:

— Не бъдете груб, Бънтър.

Камердинерът се върна.

— Негова светлост би искал да ми кажете, госпожо, с какво би могъл да ви послужи.

— Бихте ли му предали, че съм чула името му да се споменава във връзка с диамантите на Атънбъри и ми е необходимо да се посъветвам с него.

— Разбира се, госпожо. Осмелявам се да отбележа обаче, че негова светлост е безкрайно уморен и би бил в състояние да ви помогне повече, след като си отспи.

— Ако можех да почакам до утре, не бих и помислила да го тревожа толкова късно през нощта. Кажете му, че си давам сметка какво безпокойство му създавам ...

— Извинете ме за момент, госпожо.

Този път вратата се затвори, както трябва. След малко Бънтър се завърна с думите: „Негова светлост ще ви приеме незабавно“ и поднесе вино и дребни сладки.

Мисис Райслендър запали цигара, но едва поела дима, усети край себе си леки стъпки. Като се обърна, видя млад мъж, облечен в разкошен бледоморав халат, изпод който свенливо се подаваха крачолите на копринена пижама с цвят на иглика.

— Навярно ви изглежда много странно, че ви се натрапих в такъв час — издума тя през нервен смях.

Лорд Питър наклони глава на една страна.

— Не знам как да ви отговоря. Ако кажа „Никак“, ще се покажа в лоша светлина. Ако кажа „Да много“ — звучи грубо. Хайде да не говорим за това, а вие да ми кажете какво бих могъл да направя за вас.

Мисис Райслендър се поколеба. Лорд Питър не излезе такъв, какъвто беше очаквала. Забеляза пригладената сламеноруса коса, сресана гладко назад от не много високото му чело; грозния остър и прегърбен нос; леко глуповата усмивка и сърцето и се сви.

— Аз ... Боя се, че ставам смешна, като се надявам на вашата помощ.

— Все тази моя несретна външност — простена лорд Питър с опасна проникателност, която само удвои неудобството ѝ. — Мислите ли, че бихте се проникнали с повече доверие в мен, ако си бях боядисал косата черна и си бях пуснал брадичка и бакенбарди? Виждате ли, много е изнурително винаги да изглеждаш, като че ли името ти е Алджи...^[1]

— Исках да кажа, че едва ли някой би могъл да ми помогне. Но видях името ви в хотелския регистър и ми се стори, че все пак е шанс.

Лорд Питър напълни чашите и приседна.

— Продължавайте — рече той окуражаващо, — звучи интригуващо.

Мисис Райслендър се престаши.

— Съпругът ми е Хенри Райслендър, търговецът на диаманти — обясни тя. — Преселихме се от Кимбърли преди десет години и се установихме в Англия. Във връзка с работата си мъжът ми всяка година прекарва по няколко месеца в Африка и утре сутрин го очаквам да пристигне с парахода „Замбези“. А сега, в какво се състои бедата. Миналата година той ми подари прекрасно диамантено колие от сто и петнадесет камъка ...

— Известно ми е — „Светлината на Африка“ — каза Уимзи.

Тя го погледна леко учудена, но потвърди.

— Колието ми беше открадното и не се надявам, че ще мога да скрия загубата от съпруга си. Няма дубликат, в който той би се излъгал дори за миг.

Тя замлъкна и лорд Питър леко я насърчи:

— И вие, предполагам, сте дошли при мен, защото нещата не бива да стигнат до полицията. Ще ми кажете ли чистосърдечно защо?

— Тук полицията няма работа. Аз знам кой го е взел.

— Така ли?

— Има един човек, когото и двамата донякъде познаваме. Казва се Пол Мелвил.

— Хм, да, струва ми се, че съм го виждал из клубовете. Беше в нередовните войски, но се прехвърли в редовните. Мургау. Представителен. Напомня на ампелопсис, нали?

— Ампелопсис?

— Дива лоза, просто увивно, растение, което смучи, откъдето намери. Знаете ги, разбира се: първата година — тънки стръкчета, втората година се разраства, а на следващата — погълнало е всичко наоколо. Ха сега кажете, че съм груб.

Мисис Райслендър захихика.

— Сега, след като ми изтъкнахте приликата, мисля си, че той е същински ампелопсис. Какво облекчение е да мислиш за него по този начин... И така, той е някакъв далечен роднина на мъжа ми. Посети ме една вечер, когато бях сама. Говорехме за скъпоценности, аз донесох моята кутия с бижута и му показах „Светлината на Африка“. Той доста разбира от скъпоценни камъни. Влизах и излизах от стаята на два-три пъти, но и през ум не ми мина да заключа кутията. След като си отиде, поразтребих и отворих кутийката, в която държах диамантите — бяха изчезнали.

— Хм, доста нагло. Вижте какво, мисис Райслендър, вие сте съгласна, че той е ампелопсис, но не искате да съобщите в полицията. Честно казано — моля да ми простите, но вие ми искате съвет, нали — струва ли си да го прикривате?

— Не това е причината — отвърна глухо жената. — О, не. Но той открадна и още нещо. Взе и едно портретче — малко изображение в рамка с инкрустирани диаманти.

— О-хо!

— Да, да. Беше в тайното отделение на кутията ми за бижута. Нямам представа откъде е знаел, но тя е всъщност старо ковчеже, собственост на семейството на съпруга ми, и вероятно е знаел за тайното отделение и е решил, че една проверка може да се окаже полезна. Както и да е, когато изчезнаха диамантите, тогава изчезна и портретчето, а той знае, че няма да се осмеля да взема мерки за издирването на колието, защото като го открият, и портретчето ще бъде на същото място.

— Значи не е било само портретче. За портрет все пак би могло да се намери някакво извинение. Оставили са ви го за съхранение, да кажем.

— Беше надписано с имената ни и с текст, който нищо, ама нищо не би могло да оправдае... Цитат от Петроний.

— О, боже — въздъхна лорд Питър, — права сте. Доста емоционален автор.

— Омъжих се много млада — каза мисис Райслендър, — а със съпруга ми не се разбирахме от самото начало. Всичко стана, когато той пак беше заминал за Африка. Беше чудесно и не се свеняхме. Дойде и краят. Бях огорчена. Не ми се живееше. Той ме изостави, нали разбирате, а аз не можех да му простя. Ден и нощ се молах за възмездие. Но сега ... не искам възмездието да го настигне с моя помощ.

— Почакайте за момент — рече Уимзи. — Искате да кажете, че ако се намерят диамантите, а с тях и портретчето, цялата тази история ще излезе наяве?

— Съпругът ми ще поиска развод. Той няма да прости нито на мен... нито на него. Аз ще си платя, това не ме тревожи, но...

Тя сви ръце в юмруци.

— ... Колко пъти съм го проклинала — и него, и хитрушата, която го спечели. Тя изигра козовете си много добре. А това би ги съсипало и двамата.

— Но ако вие се превърнете в оръдие на отмъщението — каза благо Уимзи, — бихте се намразили. И ще е непоносимо за вас, защото той също ще ви намрази. Жена като вас не би се унижила за нищо на света, разбирам. Ако господ пожелае гръм да ги удари, би било ужасно, но добре дошло, а ако вие спомогнете да избухне скандал, би било отвратително.

— Вие като че ли ме разбирате — каза мисис Райслендър. — Колко странно!

— Напълно ви разбирам. Но нека да ви кажа — рече Уимзи, като кисело сви устни, — че е абсолютна глупост една жена да следва повелята на честта в такива случаи. Това само болезнено я измъчва, а в края на краищата никой не го очаква от нея. Но хайде да не изпадаме в емоционални настроения. Вие няма да въздавате отмъщение, защото така е пожелал някакъв ампелопсис. Защо трябва да го правите, заради този противен човек ли? Ще се справим с него от корен — клонче по клонче, до най-малките мустачки. Не се тревожете. Та така — моите ангажименти тук ще ми отнемат един ден. След това, за да се запозная с Мелвил, ще ми трябва ... да кажем, седмица. Още една — да се добера до нещата, ако, разбира се, той все още не ги е продал, което не ми се вярва. Ще успеете ли да дължите съпруга си настрана за две седмици, как мислите?

— О, да, бих могла да кажа, че са в имението, че съм ги дала да ги почистят или нещо подобно. Но мислите ли, че ...

— Ще се опитам да направя каквото мога, мисис Райслендър. Нашият човек трябва да е затруднен материално, щом като е започнал да посяга на диаманти?

— Мисля, че напоследък има дългове от залаганията на конните състезания. А може би и от покер.

— О-хо, играе покер, така ли? Това е чудесен претекст да се запозная с него. Е, отпуснете си душата — ще ги намерим, дори ако се наложи той сам да ги откупва. Но може и да не се стигне дотам. Бънтър!

— Да, милорд! — появи се камердинерът от другата стая.

— Ще отидеш ли да провериш дали е „чисто“ и да дадеш сигнал за отбой?

Мистър Бънтър излезе в коридора и като видя само един възрастен господин да влиза в банята и млада дама в розово кимоно, която подаде глава от съседната врата и побърза да се скрие обратно, щом го съзря, шумно си издуха носа вместо да надуе тръбата.

— Лека нощ и много ви благодаря — каза мисис Райслендър и незабелязано се промъкна обратно в стаята си.

* * *

— Какво ви кара, млади приятелю — каза полковник Марчбанкс, — да се захващате с този тъй неприятен тип Мелвил?

— Диаманти — каза лорд Питър. — Наистина ли мислите така за него?

— Направо ужасен човек — каза аристократът Фредерик Арбътнот. — Купи. Защо му ангажирахте стая тук, това си е съвсем приличен клуб, а на този тип всеки втори му знае спатиите.

— Две спатии ли казахте? — попита Импи Бигс, който в момента поръчваше уиски и хвана само последната дума.

— Не, не — една купа.

— Простете. Е, друже мой, как сте на пики. Силна боя.

— Пас — каза полковникът. — Напоследък не знам докъде ще я докарат в армията.

— Без коз — обяви Уимзи. — Всичко е наред, момчета. Доверете се на чичо си Пийт. Хайде, Фреди, колко ще станат сега купите?

— Николко, полковникът ме остави на сухо.

— Много си предпазлив! Приключихме ли с анонсирането? Тъй, почваме. Хайде да видим какви карти ще свалите като партньор. Наистина много добре. Този път ще бъде шлем за нас. Доволен съм, че изказахте такова мнение, полковник, защото искам специално вие и Бигс да останете тази вечер, за да направим едно каре с Мелвил.

— А с мен какво ще стане? — попита Фреди.

— Вие, скъпи, сте зает и ще си отидете рано. Аз специално поканих моя приятел Мелвил, за да се срещне с опасния полковник Марчбанкс и с нашия прославен адвокат по криминални дела. От чии карти трябва да пусна? А, да. Хайде, полковник, дайте го този поп, все някога ще му дойде времето, защо пък не сега?

— Това е заговор — каза мистър Арбътнот подчертано мистериозно. — Давайте, с мен не се занимавайте.

— Имате си причини да се захващате с този човек, така ли да го разбирам? — каза сър Импи.

— Струва ми се, че останалите ръце са мои. Да, имам причини. Вие с полковника наистина ще ми направите услуга, като му разрешите да влезе в играта тази вечер.

— Щом като желаете — изръмжа полковникът, — но се надявам, безсрамният млад просяк няма да си въобрази кой знае какво, след като го представите.

— Аз ще се погрижа за това — каза негова светлост. — Картите ви, Фреди. У кого е асът купа? У мен, разбира се. Ние печелим ... О, Мелвил, добър вечер.

Ампелопсисът беше същество с по своему доста приятна външност. Висок, загорял, с наниз бели зъби, който се запомняше. Той поздрави сърдечно Уимзи и Арбътнот, към полковника се отнесе с малко прекалена фамилиарност и изрази удоволствието си да бъде представен на сър Импи Бигс.

— Идвате точно навреме да поемете ръката на Фреди — каза Уимзи. — Той има среща. Нямам предвид ръчицата му, а вечните слаби ръце на карти, които му се падат. Шегувам се.

— Е, добре — покорно каза Фреди и стана. — Май че трябва да се размърдам и да се махам. Довиждане на всички.

Мелвил зае неговото място и играта продължи, а щастието клонеше ту към едните, ту към другите. В края на втория час полковникът, който страдаше повече от стройната теория на своя партньор за водене на играта, видимо взе да клюма.

Уимзи се прозина.

— Не стана ли малко скучно, полковник? Да бяхте измислили нещо да живне тази игра.

— Не е кой знае какво да се играе бридж — каза Мелвил. — Защо да не се поразкършим малко на покер, а, полковник? Добре ще ви дойде. Какво ще кажете, Бигс?

Свикнал да преценява добре свидетелите си, сър Импи спря многозначителен поглед на Уимзи, след което отговори:

— Нямам нищо против, ако другите са „за“.

— Това се казва идея — рече лорд Питър. — Хайде, полковник, недейте да разваляте играта. Мисля, че чиповете са в чекмеджето. Винаги губя на покер, но нима има значение, щом като ти доставя удоволствие. Нека да вземем ново тесте.

— С колко ще се влиза в играта?

— Какво ще кажете вие, полковник?

Полковникът предложи с 20 шилинга. Мелвил направи гримаса и вдигна залога до една десета от пода. Поправката се възприе, сякоха и

на полковника се падна да раздава.

Противно на предвижданията си, отначало Уимзи печелеше едно след друго и езикът му все повече се развързваше, той явно оглупя, та опитният Мелвил чак започна да се чуди дали с неописуемите идиотщини лордът не прикриваше невежеството си, или това е маска на закоравял играч на покер. Скоро обаче се окуражи. Късметът премина на негова страна и той започна да печели доста от сър Импи и полковника, които играеха предпазливо и рядко рискуваха, и още повече от Уимзи, който, изглежда, играеше безразсъдно, беше леко пийнал и глупаво залагаше на не съвсем сигурни карти.

— Не съм виждал късмет като вашия, Мелвил — каза сър Импи, когато младият човек събираше хубавата печалба от един флош.

— Днес аз, утре вие — каза Мелвил и подаде картите на Бигс срещу него, на когото беше ред да раздава.

Полковник Марчбанкс взе една карта. Уимзи равнодушно се засмя и поиска нови пет, Бигс — три, а Мелвил, след като поразмисли за миг, взе една.

Този път като че ли всички имаха силни карти, макар че за Уимзи не можеше да се каже нищо — той няколко пъти откриваше играта на две валета, за да поддържа огъня, според неговия израз. Сега беше особено упорит, зачервен хвърляше чиповете, за разлика от Мелвил, който се държеше много уверено.

Пръв се отказа полковникът, а след кратко време и Бигс последва примера му. Мелвил удържа, докато подът стигна почти до сто лири, а Уимзи изведнъж стана нетърпелив и поиска да види картите.

— Четири попа — каза Мелвил.

— Да те вземат дяволите! — рече лорд Питър, като свали своите четири дами. — Недостижим е тази вечер, нали? Е, взимай ги тези пусти карти, Мелвил, и дай шанс и на другите, а?

Докато говореше, той разбърка тестето и му го прехвърли. Мелвил раздаде картите, удовлетвори желанията на останалите трима играчи, след като влязоха в играта, и беше на път да вземе още три карти за себе си, когато Уимзи неочаквано възкликна и рязко протегна ръка през масата.

— Хей, Мелвил — каза той с леден глас, който по нищо не напомняше обикновения му начин на говорене, — какво точно значи това?

Той повдигна лявата ръка на Мелвил от масата и силно я разтърси. Нещо политна от ръкава към масата и безшумно се плъзна на пода. Полковник Марчбанк го вдигна и при ужасяваща тишина постави на масата един джокер.

— Боже мой! — изрече сър Импи.

— Негодник такъв! — процеди полковникът, щом възвърна способността си да говори.

— Какво, по дяволите, искате да кажете с това? — простена Мелвил, бял като платно. — Как смеете! Това е номер, измама ... — Беше обхванат от страшен бяс. — Позволявате си да кажете, че шмекерувам. Лъжец! Долен мошеник! Ти ми я подхвърли. Казвам ви, господо — извика той и отчаяно огледа масата, — той ми е подхвърлил картата.

— Хайде, хайде — каза полковник Марчбанк. — Така няма да си помогнете, Мелвил. Бога ми, наистина няма. Само става по-лошо. Тц-тц, не знам докъде ще я докарат в армията.

— Искате да кажете, че вярвате на всичко това? — извиси глас Мелвил. — За бога, Уимзи, шегувате ли се? Бигс, вие имате глава на раменете си, нима ще повярвате на тоя полупиян глупак и на стария идиот, дето му се тресе главата и господ отдавна трябваше да го е прибрал?

— С този тон няма да спечелите нищо, Мелвил — каза сър Импи. — Боя се, че всички ние видяхме достатъчно ясно.

— Знаете ли, от известно време имах подозрения — каза Уимзи. — Ето защо ви помолих да останете тази вечер. Не искаме да правим публичен скандал, но...

— Господа — каза Мелвил по-въздържано, — кълна ви се, аз съм абсолютно невинен и нямам нищо общо с тази отвратителна история. Не ми ли вярвате?

— Вярвам на това, което видях с очите си, сър — каза леко разпалено полковникът.

— За доброто на клуба, това не биваше да продължава — каза Уимзи. — И пак за доброто на клуба мисля, че всички ние предпочитаме въпросът да се уреди тихо. Боя се, Мелвил, че след това, за което сър Импи и полковникът могат да свидетелствуват, на възраженията ви няма да се обърне внимание.

Мелвил прехвърли погледа си от лицето на военния върху това на прочутия адвокат по криминални дела.

— Не знам какво целите — навъсено се обърна той към Уимзи, — но виждам, че ми скроихте клопка и при това се справихте много добре.

— Мисля, господа — каза Уимзи, — че ако поговоря с Мелвил насаме в стаята му, ще мога да стигна до общоприемливо разрешение, без да се вдига много шум.

— Той трябва да подаде оставка — изръмжа полковникът.

— Ще му обърна внимание на това — каза Питър. — Може ли да отидем в стаята ви за минута, Мелвил?

Свъсил вежди, младият военен тръгна напред. Останал насаме с Уимзи, той яростно се нахвърли върху него с думите:

— Какво искате? Какво целите с това чудовищно обвинение? Ще ви съдя за клевета.

— Съдете ме — отвърна хладнокръвно Уимзи, — ако мислите, че някой ще повярва на приказките ви.

Той запали цигара и нехайно се усмихна на разгневения млад човек.

— Какво означава това все пак?

— Това означава само — каза Уимзи, — че вие, офицер и член на този клуб, сте уличен в измама при игра на карти за пари в присъствието на сър Импи Бигс, полковник Марчбанк и в мое присъствие. А сега, капитан Мелвил, считам, че най-доброто за вас е да ми поверите отговорността за диамантеното колие и портретчето на мисис Райслендър, а след това просто да се изпарите от тези ослепително осветени салони, без да задавате въпроси.

Мелвил цял подскочи.

— Господи! — извика той. — Сега разбирам. Това е изнудване.

— Можете да наричате нещата както искате: и изнудване, и измама — каза лорд Питър и сви рамене. — Но защо да използваме грозни думи? В ръцете ми сте. По-добре не се дърпайте.

— А да предположим, аз кажа, че не съм чувал за тези диаманти?

— Не е ли малко късно? — любезно каза Уимзи. — Ужасно ще съжалявам, но в такъв случай историята от тази вечер ще стане достояние на обществеността.

— Върви по дяволите, вероломен безсрамник! — изруга Мелвил леко приведен, готов да се хвърли към него, и оголи зъби.

Уимзи стоеше спокоен, с ръце в джобовете. Удар не последва. Разярен, Мелвил измъкна ключовете и отключи гардероба си.

— На ти ги — изръмжа той и метна на масата малък пакет. — Спипа ме. Взимай ги и върви по дяволите.

— Е, да, все някога — какво толкова има? — измърмори негова светлост. — Много благодаря. Знаете ли, аз съм кротък човек и мразя неприятности. — Той внимателно разгледа плячката си и с вещина на специалист прекара камъните между пръстите си. Погледна портрета и сви устни. — Да, това наистина би предизвикало скандал — промърмори той, зави ги отново и пусна пакета в джоба си.

— Довиждане, Мелвил, и благодаря за удоволствието от играта.

* * *

— Бигс — обърна се Уимзи, след като се завърна в игралната зала, — вие сте човек с опит. Как мислите, какво се полага на изнудвача?

— Засягате една от язвите на обществото, пред която законът е безсилен — заяви видният юрист. — Като човек не виждам наказание, което да съответствува на злодеянието на изнудвача. Това престъпление е по-жестоко и в крайна сметка с безкрайно по-тежки последици от убийството. Като юрист мога само да кажа, че с последователност отказвам да защитавам изнудвачи или да водя дела срещу нещастниците, които са се разправили с мъчителя си.

— Хм! ... А вие, полковник?

— Това не са хора — рече твърдо дребничкият воин. — Малко е да го разстреляш. Познавах един човек... всъщност мой близък приятел... доведоха го до самоубийство... Пръсна си черепа... а беше такъв хубав човек. Не ми се говори за това.

— Искам да ви покажа нещо — каза Уимзи. Той събра пръснатите върху масата карти и ги разбърка.

— Вземете ги, полковник, и ги поставете с лице към масата. Точно така. Сега цепете на двайсетата карта — седмица каро. Тъй ли е? Аз ще ги познавам. Десятка купа, ас пика, тройка спатия, петица

спатия, поп каро, девятка, вале и двойка от купи. Познах ли? Мога да отгатна всичките с изключение на ас купа, който е ей тук.

Той се протегна напред и сръчно извади картата от вътрешния джоб на самото на сър Импи.

— Научи ме човекът, с когото лежахме в една землянка край Ипр — каза той. — Вие двамата не споменавайте за това, което се случи тук тази вечер. Има престъпления, срещу които законът е безсилен.

---

[1] Алджърнън — герой на О. Уайлд от „Колко важно е да бъдеш Ърнест“. — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.